

Cuprins

Farid și gazela.....	7
Culoarea tăcerii.....	47
Marea, dimineața	139

Colecția BIBLIOTECA POLIROM este coordonată de
Bogdan-Alexandru Stănescu.

Margaret Mazzantini, *Mare al mattino*

Copyright © 2011 by Margaret Mazzantini
First Italian edition by Giulio Einaudi editore s.p.a., Torino
All rights reserved

© 2014 by Editura POLIROM, pentru traducerea în limba română

Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezentă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Foto copertă: © iStockphoto.com/elkor

www.polirrom.ro

Editura POLIROM
Iași, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506
București, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1, et. 1,
sector 4, 040031, O.P. 53, C.P. 15-728

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României:

MAZZANTINI, MARGARET

Marea, dimineața / Margaret Mazzantini; trad. din lb. it. și note
de Gabriela Lungu. – Iași: Polirrom, 2014

ISBN print: 978-973-46-4452-0
ISBN ePUB: 978-973-46-4524-4
ISBN PDF: 978-973-46-4525-1

I. Lungu, Gabriela (trad.)

821.111-31 = 135.1

Printed in Romania

Margaret Mazzantini

Marea, dimineată

Traducere din limba italiană
și note de Gabriela Lungu

POLIROM
2014

Familia, supusă, tăcută, ieșise din clădirea alăturată.

Santa și Antonio își luaseră rămas-bun și-l sărutaseră pe fiul apicultorului.

În spatele lor, ușa verde a atelierului se trântea părăsită. Păreau trei persoane diferite. Trei măști palide, lipsite de orice fel de expresie cunoscută, care ar fi putut aminti viața pe care Ali văzuse că o trăiau până în ziua aceea. Părea că cineva, în timpul nopții, îi omorâse și apoi îi refăcuse din ceară. Turnați în propriile lor tipare. Semănau oarecum, dar nu mai erau ei. Chiar și privirea le era fixă și îmbibată de moarte ca aceea a păsărilor împăiate.

Nu păreau să aibă aceleași sentimente.

Angelina părea să fi crescut. Era mai înaltă și mai plină în paltonul negru de lână, încis până la gât. Se mișca țeapănă ca un robot, ca și cum cineva îi dăduse ordine precise.

Se comporta exact ca o deportată. O condamnată la moarte pentru crime ce nu pot fi mărturisite.

Părea, asemenea părinților ei, vinovată de ceva.

Ali ar fi vrut să se topească în lacrimi fierbinți în brațele ei. Tremura febril, nu dormise toată noaptea, o aşteptase stând în soare, sub arborele de cauciuc pe care-l scrijeliseră împreună de atâtea ori.

Angelina rămăsese nemîscată și țeapănă. Îi întinsese o mâna rigidă, de adult.

— Ciao, Ali, noroc!

Mama îi împinsese de la spate să se sărute. A fost ca și cum ar fi sărutat o piatră.

Ali își luase inima-n dinți și-i pusese în mâna darul lui.

Era o perniță, folosită, dar destul de elegantă, de mătase roșu-închis, cu broderii și tivită cu fir aurit. Deasupra pusese câțiva *merquez*, cârnăciorii maronii care îi plăceau atât de mult ei.

Erau ciudați cârnăciorii pe o pernă de mătase. Trebuia să fie o declarație de dragoste sau ceva asemănător.

Neputându-și smulge inima din piept ca să i-o dăruiască, se gândise la cârnăciori.

Angelina îi privise fără să facă nici cel mai mic gest.

Ali o fixa prin ochelari, cu fața lui prostuță care voia să-i spună toate planurile sale. Peste câțiva ani va fi major. Va veni în Italia, își va putea termina studiile acolo, ca vărul lui, Mohamed, se vor căsători. Pentru că aia era perna părinților lui, perna mirilor.

— E foarte prețioasă.

Nu părea chiar atât de prețioasă. Mătasea era veche și tocită, șnurul, un pic înnegrit.

Angelina îi dădu o fotografie, cea mai bună pe care o avea. I-o făcuse fotograful școlii. Era din profil, privea pe geamul unei ferestre mari, învăluită într-o lumină alburie care o făcea foarte sugestivă. Ali privi fotografia cu zâmbetul lui moale. Ce erau câțiva ani pentru un băiat în stare să reziste la asaltul a mii de albine?

Angelina își vârî cîrnăciorii în buzunar și perna sub palton.

Părea o fetiță însărcinată cu o pernă arabă.

Îi ținu companie în timpul lungii așteptări la controale. Un băiat invalid fusese obligat să coboare de pe căruciorul cu rotile, trebui să se târască pe picioarele lui schiloade ca una din acele mari șopârle de desert pe care le prăjeau tuaregii.

Angelina începu să sugă șnurul de la perna lui Ali, să-l strângă în dinții care-i clănțăneau. Soldații îi urlaseră să-și deschidă paltonul. Îi smulseseră perna, o sfâșiaseră cu baioneta. Cine știe ce își imaginau că găsesc în perna aia transpirată, murdară de salivă, suptă de o fetiță însăspăimântată. Bancnote, bijuterii, pliculețe cu droguri, cine știe.

Marea se umpluse de pene mici și cenușii. Zburaseră până la esplanada castelului la care ea și Ali ajungeau înnot. Acolo, pe fundul de nisip și alge fine ca niște văluri se afla ascuns un biban. Angelina îl salutase de pe navă, aşa cum salutase minaretele, marii palmieri de pe bulevardul Sicilia, Fortăreața Roșie.

Angelina știe ce înseamnă să o iei de la capăt.

Să întorci capul și să nu mai vezi nimic,
doar marea.

Rădăcinile tale înghițite de mare, fără nici
un motiv acceptabil.

Angelina a învățat să conviețuiască cu ira-
ționalitatea umană. Era suficientă imaginea
dictatorului cu turban și ochelari de soare ca
să o facă să devină o străină, o ciudată. Ce
față era aia? Cu părul ca niște păianjeni mân-
jiți cu cerneală.

Vreme de unsprezece ani Angelina a fost
arăboaică.

Era cu puțin înainte de adolescentă. Fusese
o trecere. O lovitură de picior în burtă.

Există ceva în locul în care te naști. Nu
toată lumea o știe. Doar cine e smuls cu forță
de acolo o știe.

Un șnur îngropat în nisip. O durere care te
trage în jos și te face să-ți urăști pașii următori.

Ai pierdut simțul orientării, steaua care te
urmărea și pe care tu o urmăreai în întunericul
incandescent al acelor nopți niciodată cu totul
negre.

O vreme Angelina n-a mai știut cine este.
Cine o poreclise Tripolina.

Tripolini. Generații de cârpe aruncate în urmă.

Fără să mai aibă nimic, trimiși în lagărele de refugiați din Campania, din Puglia și din nord. Cozile din fața closetelor cu hârtie igienică. Papuci de casă în noroi. Mâncare în recipiente de plastic. Un televizor pe un scaun pliant. Un camping de falși turiști. Zona de tranzit în care viața se oprește.

Pentru cei mai în vîrstă fusese imposibil să o ia de la capăt.

Angelina și ai ei au avut noroc. Au fost cazați la o pensiune pe malul mării.

Un reectoriu la demisol, cu peretei verzi. Cu sandviiciurile în pungi. Marmelada e un cub de gelatină de culoarea noroiului. Tatăl ei pune la loc șerbetul în cerculețul de plastic. Sunt oaspeți neplătitori, cel care servește la masă urlă la ei să se grăbească. Ea și mama se duc noaptea la toaleta comună ca două fantome.